

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 75/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 68/2020-94 z 24. septembra 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. novembra 2020 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 68/2020-94 z 24. septembra 2020.

2. Z obsahu podania a priložených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 30 PP 139/2015 z 9. septembra 2015 podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody s určením skúšobnej doby v trvaní štyroch rokov, ktorý mu uložil Okresný súd Bratislava V rozsudkom sp. zn. 2 T 136/2012 z 23. mája 2013 podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona v trvaní štyroch rokov nepodmienečne, ktorý naposledy vykonával v ústave s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd uznesením č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 68/2020-94 z 24. septembra 2020 rozhodol o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmienene prepustenia z výkonu trestu a výkone zvyšku trestu vo výmere 1 roka, 1 mesiaca a 10 dní.

2.1 Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 20. novembra 2020 podanie, ktoré označil ako „*Žiadosť*“, v ktorom požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a zaslanie príslušných tlačív preukazujúcich jeho majetkové pomery. Vo svojom podaní poukázal na dve pochybenia vo veci konajúcich súdov, a to, že nebol zákonným spôsobom vyzumený o zmene zákonného sudcu a že ním predstreté námietky zaujatosti s návrhom na odňatie a prikázanie veci inému súdu neboli vybavené zákonným spôsobom.

2.2 Sťažovateľ vo svojom podaní nenaformuloval žiadny petit, teda nevymedzil spôsob, akým má ústavný súd v jeho veci rozhodnúť, a neuviedol žiadne základné právo alebo slobodu, ktoré namieta v súvislosti so svojimi predstretými námietkami.

2.3 Preskúmaním obsahu podania sťažovateľa a priložených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je možné ustáliť, že argumentácia sťažovateľa smeruje proti uzneseniu okresného súdu č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 68/2020-94 z 24. septembra 2020 a po obsahovej stránke sa týka porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

II.

Právomoc ústavného súdu

3. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
d) ktorý je neprípustný,
e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
f) ktorý je podaný oneskorene,
g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

10. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

11. Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 5 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný

postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

11.1 Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí.

Podľa § 416 ods. 1 Trestného poriadku o tom, či sa podmiennečne prepustený osvedčil alebo či sa zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmiennečne prepustený osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

Podľa § 417 ods. 1 Trestného poriadku na rozhodnutie podľa § 415 je príslušný okresný súd, v ktorého obvode sa trest odňatia slobody vykonáva, a na rozhodnutie podľa § 416 súd, ktorý odsúdeného z výkonu trestu podmiennečne prepustil.

III.

Judikatúrne východiská

12. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

13. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci budú rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „*ad hoc*“ (I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07).

13.1 V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte (I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 87/01, I. ÚS 115/02, III. ÚS 202/02, III. ÚS 116/06); ako aj sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu

vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 31 a nasl. Trestného poriadku alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

13.2 Z uvedeného vyplýva, že ústavný princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, ktorá na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred stanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený – pre rôzne dôvody a rozličné účely – výber súdov a sudcov „*ad hoc*“.

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

15. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je teda skúmať iba ústavné kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Teda úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov činných v trestnom konaní, ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

IV.1 K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu

subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

20. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

21. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal porušenie práva na zákonného sudcu uznesením okresného súdu č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020, proti ktorému bola podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku prípustná sťažnosť, ktorú aj sťažovateľ využil a rozhodol o nej krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti primárne podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právneho zastúpenia (ústavný súd žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu nevyhoviel uznesením č. k. IV. ÚS 75/2021-5 z 9. februára 2021), subsidiárne je prítomný dôvod odmietnutia

podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, teda nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie návrhu.

IV.2 K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 68/2020-94 z 24. septembra 2020

22. Krajský súd v uznesení č. k. 5 Tos 68/2020-94 z 24. septembra 2020 k sťažovateľom predstretým námietkam konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uznesenia okresného súdu č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020.

23. Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania. Rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland. Rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33).

24. Okresný súd vo svojom uznesení č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020 k námietkam sťažovateľa konštatoval:

„Podaním zo dňa 16.06.2020 odsúdený podal námietku na odňatie a prikázanie veci, ktorú odôvodnil tým, že vo veci koná nezákonný sudca, pretože ho v roku 2015 podmienenčne prepustil JUDr. Martin Žovinec, ktorý je jeho zákonným sudcom.

Z uvedeného je zrejmé, že obsahom podania odsúdeného nie je návrh na odňatie a prikázanie veci (absentuje uvedenie dôležitého dôvodu) ani námietka zaujatosti voči konajúcemu sudcovi, ale len námietka nezákonného (nie zaujatého) sudcu.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že JUDr. Martin Žovinec je sudcom Krajského súdu v Trnave a z uvedeného dôvodu bola trestná vec odsúdeného dňa 09.10.2017 náhodným výberom pridelená konajúcemu sudcovi (č. l. 23). Z uvedeného je zrejmé, že JUDr. Martin Žovinec nie je zákonným sudcom v tejto trestnej veci, nakoľko už na Okresnom súde Trnava nepôsobí.

Podaním zo dňa 24.06.2020 doručeným súdu dňa 29.06.2020 odsúdený doplnil návrh na odňatie a prikázanie veci a námietku zaujatosti tak, že v roku 2001 bol súdený na Okresnom súde Bratislava V za trestný čin lúpeže, pričom predsedom senátu bol JUDr. Igor Škultéty, ktorý od jeho otca žiadal úplatok za rozhodnutie v prospech odsúdeného...

K námietke odsúdeného je potrebné uviesť, že svoj návrh na odňatie a prikázanie veci odôvodňuje zaujatosťou všetkých sudcov Okresného súdu Trnava s poukazom na údajné vyjadrenie sudcu Okresného súdu Bratislava V z roku 2001. Keďže návrh na prikázanie a odňatie veci je založený na námietke zaujatosti, musel súd skúmať splnenie zákonných predpokladov na jej prejednanie súdom. V tomto prípade súd dospel k záveru, že námietka nie je založená na dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku, nakoľko odsúdený nepreukázal a ani neuviedol, z akého dôvodu má mať k jeho osobe JUDr. Igor Škultéty negatívny vzťah, ani akým je pomer medzi ním, konajúcim sudcom a ďalšími sudcami Okresného súdu Trnava. Z vyjadrenia odsúdeného teda nie je možné vyvodit' žiadne okolnosti preukazujúce pomer konajúceho sudcu ani ostatných sudcov Okresného súdu Trnava a odsúdeného, ktoré by sa dali podrobiť preskúmaniu. Taktiež námietka zaujatosti (voči všetkým sudcom Okresného súdu Trnava bez ohľadu na ich totožnosť) nebola vznesená bezodkladne, nakoľko o uvádzaných skutočnostiach musel odsúdený vedieť už v čase konania o jeho podmienenečnom prepustení, o ktorom rozhodoval Okresný súd Trnava v roku 2015. Odsúdený prevzal upovedomenie o termíne verejného zasadnutia už dňa 12.06.2020, pričom súdu zaslal dve podania, ktoré predchádzali jeho poslednému podaniu, v ktorých neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mali odôvodňovať zaujatosť sudcov Okresného súdu Trnava. Vzhľadom na uvedené súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti nekonal. Navyac je potrebné uviesť, že odsúdený nemá v odpise

registra trestov evidované žiadne odsúdenie pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a ani v databáze súdov nie je súdne konanie pre tento trestný čin v súčasnosti evidované. V podaní odsúdeného chýba akákoľvek príčinná súvislosť (motív), ktorá by mala odsúdeným prezentované konanie JUDr. Igora Škultéty vo vzťahu k Okresnému súdu Trnava v neprospech odsúdeného preukazovať.“

25. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

26. Posúdením obsahu uznesenia okresného súdu č. k. 30 PP 139/2015-68 z 30. júna 2020 ústavný súd zistil, že (i) sťažovateľ vzniesol svoje námietky v rozpore s § 31 ods. 5 Trestného poriadku, teda po zákonnej lehote, ako oneskorene podané a (ii) nekvalifikovane, keď podanie sťažovateľa nebolo možné postupom podľa § 31 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku podľa obsahu posúdiť ako námietku zaujatosti alebo návrh na delegáciu vecí. V dôsledku toho okresný súd postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal a tomuto postupu nemožno nič vytknúť, a to v rovine zákonnosti, ako ani v rovine ústavnosti.

26.2 Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušenie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

26.3 Napokon aj námietka sťažovateľa o tom, že mal byť poučený o zmene zákonného sudcu (pričom sťažovateľ neuviedol, prečo mal byť vopred o tejto skutočnosti poučený, pozn.), bola vyhodnotená ako nedôvodná z dôvodu, že sudca JUDr. Martin Žovinec bol v čase rozhodovania pridelený na krajskom súde, teda sa fakticky nenachádzal v personálnom stave okresného súdu a podľa § 417 ods. 1 Trestného poriadku bola vec sťažovateľa pridelená náhodným výberom zákonnému sudcovi okresného súdu. Tento postup je plne v súlade so zákonom.

27. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto časti primárne podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právneho zastúpenia (ústavný súd žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovel uznesením č. k. IV. ÚS 75/2012-5 z 9. februára 2021), subsidiárne je prítomný dôvod odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, teda zjavná neopodstatnenosť návrhu.

28. Ústavný súd nepristúpil k odstraňovaniu nedostatku návrhu spočívajúceho v absencii právneho zastúpenia, keďže by to vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa nemalo žiaden vplyv na vecné posúdenie ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Libor Duľa
predseda senátu